

ORDAS ANDREA

Öregsze(rele)m!

Mint víz csobogása – gyöngyöző kacajod,
Érzékeimen úgy folyik át,
S mint nap csillogása – szemed pillantása,
aranyló fényével simít ma rám.

Mint hófödte hegycsúcs a harmatos reggelen,
Mint dér csillogása, olyan a hajad,
Mint méz színe és íze a számban
A bőröd érintése, ha megsimítalak.

De mint tajtékzó tenger, dühöngő szélvihar,
Ha haragod énréám oktalan lesújt,
Pusztító földrengés, ha gyomron öklel bika,
Mikor dühöd – bár szeretném – nem csitul.

Nézz rám, szerelmem, nézd, hogyan szeretlek,
Tudd, hogy – akárcsak te – én is botlok-csetlek,
Bár megöregedni belülről nem fogok soha,
De gyermeki énem cseppet sem ostoba.

Szeretnék veled kézen fogva futni,
Mint szarvas az ünővel hegyeken szökellni,
Mint delfin a párjával légbukfencet vetni,
Majd a tengerek mélyén hallal kergetőzni.

Szeretnék... de lassacskán rádöbbenek,
nem biztos, hogy csak a betegségtől lehet,
ha a lelkem nem is, a testem lassan öreg,
S nem mindent gyógyít meg a képzelet.

De a szívem mindig is fiatal marad,
Érted dobban, ez most már biztos így marad,
Ez jusson eszedbe, szerelmes babám,
Ha ezentúl bármiért haragszol reám.

Az örök idő

(Barátnóm, Rác Lászlóné, Ildi emlékére)

Az ősz immár, színeit veszttve,
Menekül, kúszik a végtelenbe,
A levelek lassan szállingózva,
Bújtatják a talajt avartakaróba.

A büszke fák csupaszra meredve,
Nyújtóznak az ég felé epedve,
Egy kis éltető meleg napsugárért,
Ágaik utolsó életvigaszáért.

Múló idő könyörtelen szava,
Hajtja, űzi az őszi csodát tova,
Hogy adja át helyét a tél hidegének,
Maga mögött hagyva az elmúló évet.

Fönn a magasban a szürke esőfelhő,
Próbálja terhét cseppenteni, de jó
Gomolygó, vakító fehérséggel, futva
A vidám hófelhő, s ő – elúzve – elbújna.

Az első hópihék vidáman lebegve,
Csilingelve szállnak az avartengerre,
Nevetve köszönnek a szürke sártengernek,
S a tájra vakító hóleplet terítnek.

Múlóban az év, nevetések, könnyek,
De előttünk az új, mellyel új remények jönnek,
Ebben is lesz tavasz, a méhek ismét zsongnak,
Nyáron lesz sok gyümölcs,
Az esők vihart hoznak.

S ősz is lesz ismét, borongós vagy tarka,
S a tél is újra eljő az avart takarva,
Nincs megállás, amíg a Föld pörög,
Az évszakok jönnek, mert az idő örök.